

Niečo na záver

Súkromná základná škola BellAmos Martin
Vás pozýva na

basketbalový turnaj

o pohár riaditeľky BellAmos

Termín: 27. októbra (streda) v telocvični ZŠ Východná
Začiatok: o 14,00 hod., registrácia od 13,30 v telocvični
Štartovné: 50 Sk na hráča
Pravidlá: Hrá sa podľa pravidiel basketbalu 2 x 10 minút, systém sa určí podľa počtu družstiev. V každom družstve musia nastúpiť a hrať počas celého zápasu aspoň dve ženy. Turnaja sa môžu zúčastniť hráči, ktorí boli v školskom roku 2003/2004 zamestnancami školstva.
Prihlášky: na telefónnom čísle 0907101023 alebo na mailovej adrese bellamos@szsbellamosmt.edu.sk

TEŠÍME SA NA VAŠU ÚČASŤ!

Mgr. Anna Thomková - Baranová

Pozvánka

27. 10. 2004

sa stretnú nadšenci basketbalu, ale i priaznivci našej školy, aby po minuloročnom mimoriadne úspešnom nultom ročníku turnaja **O pohár riaditeľky BellAmos** odštartovali

o 14:00

v telocvični ZŠ Východná

jeho prvý oficiálny ročník.

Príďte povzbudzovať družstvo Bell Amosu na jeho ceste pokúsiť sa získať prvenstvo po druhom mieste z roku 2003!

Všetci ste srdečne vítaní!

Zvonček 3

Halloween 2004

Číslo 3/ročník 3

Cena: 10 Sk

Časopis žiakov SZŠ BellAmos vydáva Tlačová agentúra BellAmos TABA

Časopis Zvonček TABA vydáva Tlačová Agentúra BellAmos pri Súkromnej základnej škole BellAmos v Martine 03601, Ulica východná 18, za pomoci žiakov a pedagógov školy. Kontakt: 0907/101023 alebo bellamos@szsbellamosmt.edu.sk

OBJEDNÁVKA ČÍSLA 4 – Výherné objednávky prijímame do 10. novembra

!!!POZOR! Prostredníctvom tohto kupónu môžete odpovedať aj na úlohy z čísla 2!!!

- Objednávam si Zvonček TABA č.4 – meno:.....
- Str. 4 Žiaci - Kto to je? –Zvonček 2.....Zvonček 3.....
- Str. 4 Kto je to? – Učítelia – Zvonček 2.....Zvonček.3.....
- Str. 18 Omalovánka (Zvonček 2) – Prvostupniari, nezabudnite ukázať vymalovaný obrázok.
- Str.7, 22 Sladkosť za názov knihy –Zvonček 2.....Zvonček.3.....
- Str. 30 (Zvonček 2)Utečenec.....Detektív.....
- Str.18 (Zvonček 3) Utečenec.....Detektív.....
- Str. 30 (Zvonček 2) Stroj času -.....
- Str.18 (Zvonček 3) Stroj času -.....
- Str. 19 (Zvonček 3) Kruhová krížovka -.....
- Str. 19 (Zvonček 3) Osemsmerovka.....
- Str. 28 (Zvonček 2) Malovaná krížovka – ukázať v redakcii
- Str. 29 (Zvonček 2)Matematické hlavolamy.....
- Str. 31(Zvonček 2)Sladká matematika odovzdať pani učiteľke Majke
- Str. 31 (Zvonček 2) Informatika odovzdať pani učiteľke Zuzke
- Str. 33 (Zvonček 2) Doplnovačka S. Miška.....

Maj rád slovenčinu,
a nepôjdeš ku mne do pekla!!!

Čo vám prinášame

„Prečo ja??“ to boli prvé slová, ktoré mi vyleteli z úst, keď mi p. uč Zuzka oznámila, že mám písať úvod. Na tom by nebolo nič hrozného, keby ten úvod nepatril nášmu časopisu. Ono to totiž vôbec nie je ľahké, pretože neviete, čo máte písať. No keď už mám toto právo, chcem hlavne pripomenúť, že by ste sa mali viac usilovať plniť súťažné úlohy, ktoré sa tu nachádzajú. A sú naozaj zaujímavé. Tak do toho, a vidíte, už to mám za sebou. A ani to nebolo!©

Vaša rebelka Ad'a Dírer.

OBSAH

str. 1	Titulná strana
str. 2	Čo vám prinášame
str. 3	BellAmos – Hlavné správy
str. 4	Žiaci – Kto to je?
str. 4	Kto je to? - Učiteľia
str. 5	Jankov strašidelný príbeh
str. 6	Strašidelné okamihy BellAmos
str. 7	Čítam, čítaš, čítame
str. 7	Sladkosť za knihu
str. 8 – 9	Rozhovor s Danielom Hevierom
str. 10 – 11	Rozprávka
str. 12 – 13	Plagát – Daniel Hevier
str. 14 – 16	Moje strašidlá
str. 17	Netradičná informatika
str. 18	Detektívky
str. 18	Stroj času
str. 19	Zábava
str. 20	Galéria strašidiel
str. 21	V Bell Amose straší
str. 22	Čoho sa desia športovci
str. 23	Reklama
str. 24	Niečo na záver

Titulka

Halloween je zvláštny čas. A u nás v škole zvlášť. Učiteľia i žiaci sa zrazu menia, sú akísi iní. A nehovoriac o chvíľach a situáciách, keď k premene prispieva počítačová grafika...©
S fotografiou pani učiteľky Janky sa pohral Michal Sukup.

Pikoška na úvod

„Už aby bol koniec školského roku!“
„Chcem, aby sa už tá hodina nevrátila, aby bola preč...!“
Tak to, prosím, nie sú zbožné želania našich žiakov.
Sú to vety odpočuté v jednom kabinete...
...ešteže sú tie prázdniny!

Čo je to vlastne ten Halloween?

Halloween sa oslavuje najmä v USA a Kanade a práve odtiaľ sa vracia tento starý zvyk znova do Európy.

Mladí Američania už začínajú oslavovať Halloween v skorých ranných hodinách. Prezlečú sa do kostýmov, zamaskujú a idú do školy, kde sa venujú skôr zábave než štúdiu. Tí mladší sa večer vyberú do ulíc, chodia od domu k domu a vyberajú sladkosti, prípadne susedom vyvedú nejaký „žartík“. „**Trick or Treating?**“ (Žart alebo Dobrotu?)

Medzi Amerikou a Európou je len malý rozdiel: deti v Európe vás „nevydierajú“, ale za zaspievanú pesničku alebo odrecitovanú básničku si vypýtajú sladkú odmenu.

V noci sa ulice a domy rozžiaria halloweenovou výzdobou. Na každom rohu na vás čakajú „tekvicové strašidlá“, domy a záhrady sú v znamení strašidelnej výzdoby.

Na halloweenskom menu nesmú chýbať kulinárske špeciality, ako „čerstvé mozgy“, „krvavé prsty“ či „upírske drinky“. A čo Európa?

Deti tiež chodia od domu k domu, ale už nespievajú pesničky ani nerecitujú básničky. Namiesto toho len vykrikujú Trick or Treating?

Deti však často nedostanú nič. Susedia sú prekvapení, prečo po uliciach chodia zamaskované deti. Jednoducho nie sú na chodenie od domu k domu pripravení. Preto napríklad „nemecký halloweenový poradca“ deťom odporúča, aby niekoľko dní pred Halloweenom v susedstve vyvesili letáky, ktoré majú „neinformovaným“ objasniť význam „Trick or Treating“?

redakcia

Pomoc!

...aj meno tejto príšery sa bojíme vysloviť! A neverili by ste, že sa nad ránom toto strašidlo nepomenovateľné pohybuje aj po našej škole!

Nebojte sa, nikoho nežerie, ani nemučí, ani netrápi. Len počmára všetky tabule, pohádza kriedy po zemi, rozhádza prezývky...

Konečne viete, kto je za to zodpovedný!

...ale viete, na koho z našich sa premení vždy pred ôsmou ráno?

Kto je to? - Učitelia

Vampire?

Poznáte superhrdinu Bladea? Tento polovičný upír ochraňuje zem pred útokmi upírov.

Aj u nás na škole pôsobí jeden takýto superhrdina, ktorý našu školu ochraňuje pred nebezpečenstvom nezastaviteľnejším a omnoho väčším.

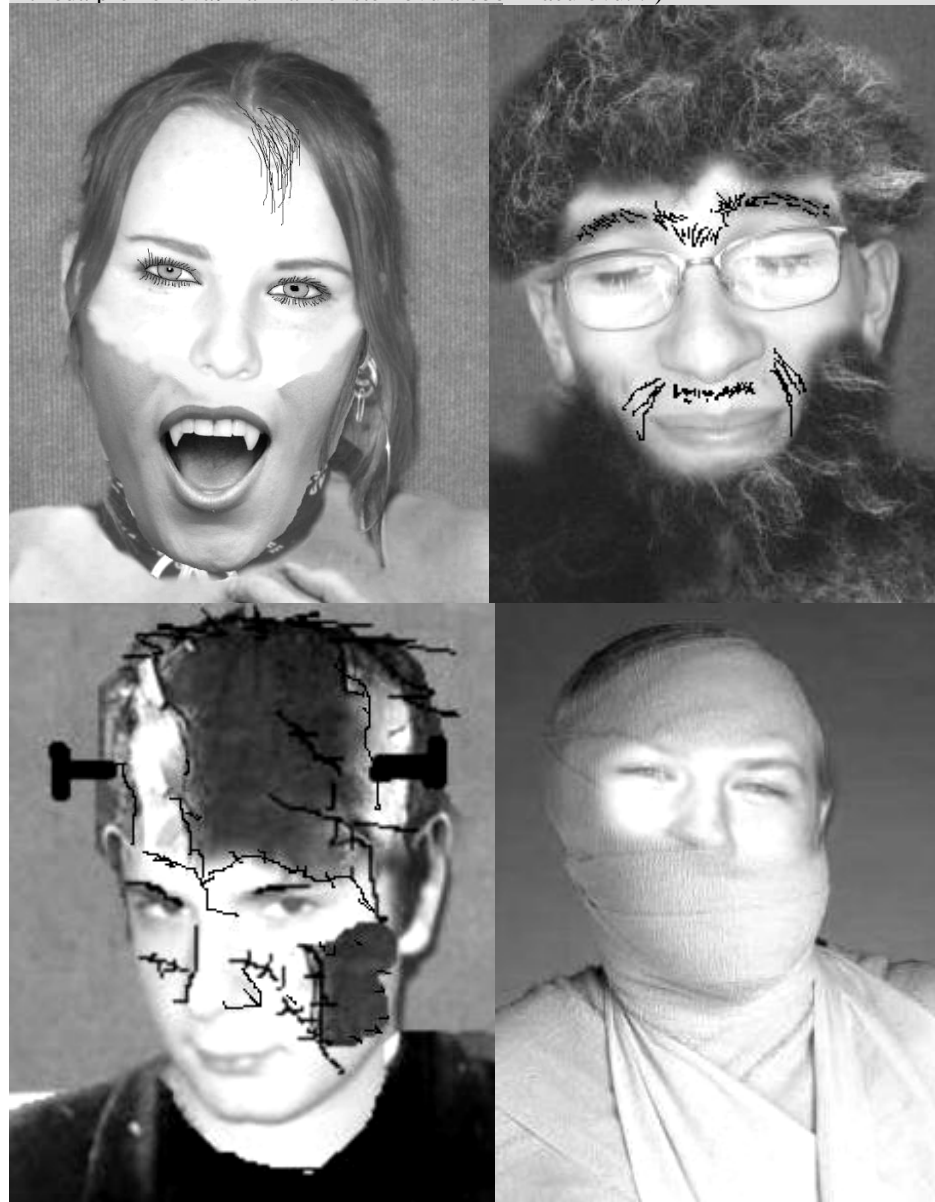
Keď my školu opustíme a mesiac dopadne do jednej z našich učební, nastane s týmto učiteľom hrozivá premena. Niekoľko by sa ho možno naľakal, lebo sa premení na niečo podobné upírovi. Na Vírampira!

Jeho zmysly sa zostria a vrhá sa po svojich obetiach, ktoré sa márne snažia uniknúť počítačovou sieťou. Ale zatiaľ tento jeho boj nie je úplne víťazný.

Nie je to pravda. (Dúfame!) Nebude pre vás problém zistiť, koho sme zamaskovali.

Deviatci si skutočne nedajú rady. Stále niečo vyparatia, ale tentoraz to už bolo primoc. Že vraj čo zase urobili? Premenili sa na príšery a to práve cez hodinu slovenčiny. To by ani pán Shakespeare nevymyslel. Nevieme, či by sa nemala táto trieda premenovať na Frankensteinovu alebo Draculovu. :-)

Ilustrovali: *Majka Amiridu, Leika Čerňanská, Laura Figurová, Borko Král, Barborka Kráľová, Tomáš Hakel, Radko Jamriška, Michal Taliga, Jakub Stehlik, Michal Rusnák,*

Naša redaktorka Ad'a ma požiadala o vyzoprávanie strašidelného príbehu, ktorý som zažil. Nevie, či vám to bude pripadať strašidelné, nie je to ako tie horory a krváky, uvádzané vo filmoch či na videokazetách americkej produkcie. Príbeh, ktorý vám vyzoprávam, som skutočne zažil, je teda zo života.

Mal som vtedy asi 14 – 15 rokov, bývali sme na Vrícku, vzdialenom tak deväť kilometrov od Kláštora pod Znievom. Cez letné prázdniny som chodieval do lesa na drevo.

Chceli sme zarobiť veľa peňazí a chceli sme ich mať rýchlo, tak sme pracovali v popoludňajších hodinách - až do neskorých nočných hodín - a okrem toho sme ešte v Kláštore kopali so starším kamarátom studňu. Často sa stávalo, že som prišiel domov aj o jednej po polnoci. Celý ten úsek som prešiel na bicykli, poznal som ho viac ako dobre.

Bola vtedy jasná noc, mesačná – mesiac bol v splne, bol som unavený, z práce, z ľahania na bicykli. Tešil som sa, že si konečne ľahnem spať a budem odpočívať. V troch štvrtinách cesty, volá sa to ..., som sa zrazu z tej únavy prebral. Čo ma prebralo?

V stúpaní, kadiaľ som mal ísť, zbadal som postavu – teda bol by som odprisahal, že je to človek, postava, nejaká ohava. Strašne som sa zľakol. Spomalil som, zalial ma pot. Rozmýšľal som, či mám ísť ďalej alebo sa mám vrátiť. Bol som od tej postavy či domnelého strašidla asi tak na 20 metrov.

Ako som spomenul, cestu som veľmi dobre poznal, no v tom momente, neviem, či zo strachu alebo kvôli zlej viditeľnosti som nevedel posúdiť, čo to môže byť. Zastal som a díval som sa na to. Postava sa nehýbala, ale pripadalo mi, že má dlhé ruky, že je vysoká – a že čaká priamo na mňa.

Povedľa cesty, na krajnici som nazbieral skaly a rozhodol som, že zistím, čo to je. Ak bude bežať za mnou, sadnem na bicykel a hádam tomu ujdem. Začal som teda hádzať. Nevie, koľko skál som hodil, či som sa na prvý, či na druhý alebo tretí pokus trafil. Ale trafil som.

A vtedy som zistil, že tá domnelá postava je krík, ktorý tam stál a ktorý som nemal zafixovaný vo svojom podvedomí, netušil som, že tam stojí, hoci som tú cestu veľmi dobre poznal. Potom som už s úsmevom prišiel bližšie a sám sa smial na tom, ako som sa zľakol obyčajného kríku.

Ten mesačný svit tak dokonale vykreslil ľudskú siluetu, že by som bol odprisahal, že vidím človeka alebo ohavu. S myšlienkami, aký som odvážny, že som sa nezľakol, som pokojne pokračoval v ceste. No a na druhý deň, keď som šiel po tej istej ceste, ale za vidna, len som sa smial, aký horor som zažil...

Mám ešte viac príbehov, ale tie snáď niekedy v budúcnosti...

Nemám rada superlatívy. Nemám rada, keď niekto pred slová dáva predponu naj. Prečo? No predsa pre moju životnú filozofiu: „...môže to byť aj horšie...“ alebo „...môže to byť ešte aj lepšie...“.

No ale ako nevyhovieť našim redaktorom, keď o niečo požiadajú!

A tak som sa zase raz hlboko zamyslela. Najstrašnejšie okamihy...hm! Bolo ich niekoľko, neviem, či boli práve tie naj..., ale v danej chvíli asi áno.

PRJESTORY. Prvé roky boli kruté. Po dvoch rokoch nám skončila zmluva na ZŠ Lettricha a my sme si hľadali nové priestory. Na prázdniny sme odchádzali s tým, že budeme ďalší školský rok na ZŠ Čapajevova. 17.7. 1998 nám bolo oznámené /nie je už dnes dôležité, kto stál za tým/, že do uvedených priestorov ide cirkevná škola. A tak sme uprostred prázdnin ostali na dlažbe bez strechy nad hlavou. Áno, to bol asi jeden z najstrašnejších okamihov v Bell Amose. Ale v duchu hesla, že silní jedinci prežívajú, sme sa zmobilizovali a hľadali, hľadali a chodili a chodili...Až sme skončili v Sklabini.

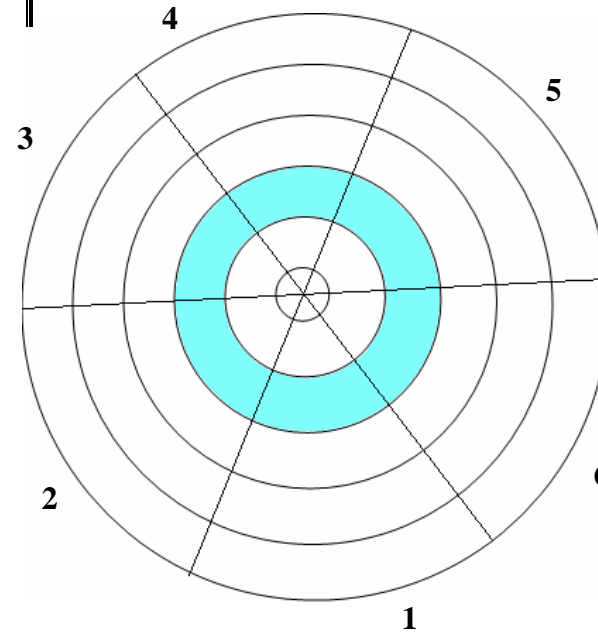
KRÁDEŽE. Boli tri. 10.marca 2000, 31.marca 2000 a 4.augusta 2001. Stali sa všetky v Martine v starej škole. /Starou školou myslíme priestory nad jedálňou./ Všetky mali zhruba rovnaký priebeh: vylomené mreže, vylomené zámky, veľký neporiadok všade, kde sa dostali. A môj veľký smútok v duši a nevy povedané otázka /či výkrik?/ **PREČO?** Prišli sme o veľa – zmizlo Lego, rádiá, vysávač, zásoby farieb, nožníc, farebné papiere, zošity, korčule, encyklopédie, ...a už vlastne ani neviem čo. Časť škody nám uhradila poisťovňa, ale ten pocit, že niekto si dovolil vojsť do našich priestorov násilím a vziať nám náš majetok... Bolo to **strašne** smutné...

SÚD. Páchateľa jednej krádeže chytili a usvedčili. A ja som musela ísť na súd postaviť sa zoči-voči človeku, na ktorého som mala úžasnú zlosť. Pozerala som sa priamo do očí zločinca... Pociť? Mráz na chrbte, strach zmiešaný s nenávisťou...

ROZBITÉ OKNÁ. Prázdniny boli v plnom prúde. 2.augusta 2002 boli neznesiteľné horúčavy a ja som sa išla prebicyklovať do školy a schladit' sa. To čo som tam našla a videla ma schladilo naozaj. 17 rozbitých okien, hĺby skla a kamene – ako dôkaz, ako sa to stalo. Neskutočne veľká škoda, len čiastočne odškodnená poisťovňou.

VYPADNUTÝ Z OKNA A PRVÝ ŠKOLSKÝ ÚRAZ. Stalo sa to v Sklabini. Naši „životaschopní“ tretiaci /Lenka sa na to istotne pamätá/ sa veľmi radi pozerali z okna. No a samozrejme chcelo sa ich doň zmestiť čo najviac. Dedinská škola mala však staré a úzke rámy, do ktorých sa zmestili najviac dve deti. V snahe vybojovať si svoje miesto, jeden strčil do druhého, druhý do tretieho a ten vyletel von oknom. Hneď tam bolo miesta dosť pre všetkých. Školou zaznel výkrik: *Peter vypadol z okna!* Našťastie – bolo to prízemie, meter nad zemou a len zlomená ruka. Peter sa však stal hrdinom niekoľkých týždňov a je ako prvý zapísaný v knihe úrazov v Bell Amose.

pani riaditeľka Hanka

Tajnička: Proti upírom je dobrá ochrana cesnakový ...

Doplňte do tajničky šesťpísmenové priezviská žiakov, ktorí sú pre učiteľov niekedy nebezpečnejší ako upíri: ☺

1. Radko zo 6. S
2. Michal zo 7.S
3. Najrýchlejší Michal z 8.S
4. Ôsmak Michal klavirista
5. Deviatok Adam
6. Najochotnejší Daniel z deviatky

Tajnička je v štvrtom kruhu

STRAŠIDELNÁ OSEMSMEROVKA

S	S	O	N	O	L	T	E	V	S
B	I	E	L	A	P	A	N	I	T
V	O	N	S	J	E	D	O	L	Z
L	R	L	A	K	R	O	S	O	B
K	O	A	U	A	Í	Č	E	R	T
O	Š	R	C	P	I	N	D	L	U
D	Á	I	T	Z	I	L	D	P	E
L	A	K	J	E	H	Č	Í	O	S
A	C	I	L	A	G	R	G	A	V
K	Í	N	J	E	D	O	R	A	Č

Strašidelná osemsmerovka

Vyškrtajte v osemsmerovke mená strašidiel a v tajničke (14 písmen) vám vyjde, čo majú všetky spoločné...

- 10 – ČARODEJNÍK, ZLODEJ SNOV
- 9 – BIELA PANI, SVETLONOS
- 8 – VLKOLAK, GRGALICA
- 7 – BOSORKA
- 6 – HEJKAL, VODNÍK
- 5 – DRACI LUPÍČ
- 4 – UPÍR TROL

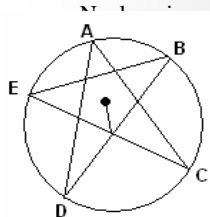
Mladý detektív

Tentokrát je úloha určená skôr mladším detektívom, ktorí nemajú strach z podzemia a poznajú ľavú a pravú ruku.

Podzemná pasca

Bola halloweenska noc a deti, ktoré vyhrali súťaž o strašidelnú noc v škole, spali v prváckej triede. Rozprávali si strašidelné príbehy. Začali sa však báť, keď Janko Lupa začal rozprávať príbeh svojho otca, ktorý zažil v Anglicku.

Nakreslil na zem hviezdu, vraj takú používajú čarodejnice. Otec na ňu natrafil pri Tajomstve bludiska. Počas pátrania sa do takého prepadol. Malo len jeden bezpečný východ. Inde ho čakala smrť. Skús podľa jeho pokynov opustiť bludisko; Vyšiel smerom na juh zo stredu a na prvej križovatke šiel po svojej ľavej ruke severnejšie. Na ďalších dvoch križovatkách zabočil doľava a na tretej kráčal

zabočil ostro vľavo a potom doprava. Narazil už na druhý východ, nevyšiel ním, ale bežal ešte dve križovatky vľavo a na tretej vyšiel. Ktorým východom?

Stroj času – Mýtické Grécko

NA tretiu výpravu sa Bert Jednokameň skutočne kvalitne pripravil. Presne vedel, že jeho výprava bude do 8. storočia pred našim letopočtom kamsi do starovekého Grécka.

„Pristál som skutočne nepozorovaný a stroj času som skryl do olivovníkov, neďaleko akejsi diery v zemi. Obtočený tógou som sa pridral k pútnikom smerujúcim do mesta. Chcel som si prezrieť pamiatky, skôr ako sa stali pamiatkami. Zrazu ku mne pristúpil akýsi slepec a predstavil sa mi: „Som Homéros, perzský básnik, autor veľkých eposov Illias a Odysea! Ty ale nepochádzaš spod gréckeho neba!“ Nielen tým ma presvedčil, že je to veľký mág.

Akýmsi zvláštnym kúzlom ma preniesol na bojové pole pred Trójou. Bežal som v útoku s Achillom a Odyseom, nad nami znela delostrelecká paľba, a my nie a nie to mesto dobyť. Napadlo ma, že by sme mali použiť kone, Odyseus sa toho chytil a dal postaviť dreveného koňa. Pomocou neho vraj Tróju dobyli. Ja som však od kráľa Agamemnóna dostal úlohu vystúpiť na Vezuv, kde sídlia grécky bohovia a požiadať ich, aby sme sa stali s Agamemnónom spolubohmi na gréckom božskom panteóne. Bolo som však prekvapený, keď ma namiesto toho, nejaký hrbáč Hefajstos hodil do krátera a ja som sa ocitol až v gréckom podsvetí pri rieke Styx. Prievozníka tam robil akýsi Phobos, alebo iný názov mesiaca. Spýtal som sa, kto je tu šéf, a keď som mu odmietol dať peniaz, tak na mňa poštvával trojhlavú obludu Herakla. Utekal som, ako som vládol, a podarilo sa mi vybehnúť tou dierou pri stroji času. Múdri majú šťastie. Ale o starovekom Grécku som mal inú predstavu.

Nájdite aspoň 4 chyby, ktoré urobil Albert. Víťaz bude ten, kto ich nájde viac.

Utečenec či agent?

Všetko prebehlo ako malo. Sergej sa v meste Nukus v Uzbekistane stretol s počerným Otkirom, ktorý mu odovzdal čip, na ktorom boli presné údaje o teroristoch. Sergej ešte odoslal Olegovi správu, že sa vydáva k prameňom Amudariji...

Sledovaný špeciálnou jednotkou

Po mesiaci už Oleg strácal nádej, že Sergej ešte žije. No raz v noci, dekoder zachytil tajnú správu amerických vojsk. Hovorila o ruskom mužovi, ktorého chytili. On však unikol. Popis sedel na Sergeja. Poslali za ním špeciálnu jednotku, ale on im unikal. Oleg už túto stopu nepustil. Denne mu prichádzali útržkovité informácie, ale stačili na to, aby vedel, kde sa Sergej nachádza.

- * Muž zmizol v snehovej búrke na Kohibäbä
 - * Predhorie Hindukuš, pri Kábule. Určite bol v spojení s Talibanom. Nájdená hľadaná teroristická skupina. Všetci zlikvidovaní.
 - * Ukradol ľavy v Sulajmanskom pohorí.
 - * Khuzdär, v jeho stopách objavená atomová základňa. Konflikt rieši viceprezident.
 - * Muž sa asi utopil pri prechode cez Indus.
- To Oleg neveril. *Napište štáty, kde Sergej prechádzal. Ako unikol U.S. jednotkám?*

Dobry deň!

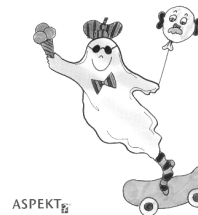
Blíži sa Halloween a ja som dostala úlohu napísať o nejakej strašidelnej knižke. Žiadnu podobnú som však nečítala, ale dostala sa mi do rúk jedna zaujímavá:

Daniel Hevier

STRAŠIDELNÍK

Protistrašidelná knižka pre (ne)bojácne deti

DANIEL HEVIER
STRAŠIDELNÍK
Protistrašidelná knižka pre (ne)bojácne deti

ASPEKT

Je určená hlavne deťom, ktoré majú z niečoho strach. Preto, ak cítite pocit neistoty, určite si túto knižku prečítajte. Je v nej zábavným a poučným spôsobom stvárný strach.

Autor uviedol nový pohľad na strach, ako sa k nemu máme postaviť, čoho sa bojíme, prečo v nás nejaké strašidlo vyvoláva také pocity, rozoberá všetky otázky, ktoré vám len napadnú, keď niekto vysloví „strašidlo“ alebo „strach“. Je tam zopár pekných príbehov (samozrejme, že strašidelných), je tam uvedených niekoľko zaručených zaklínadiel a rád, ako sa zbaviť strachu a toho, aby nás mátalí nejakej odpornej obludy. Ak sa bojíte chodiť napríklad na cintorín, je tu článok o cintoríne, a keď si ten text prečítate, predpokladám, že sa už naozaj báť nebudete.

A viete, čo to znamená *agorafóbia*, *ergofóbia*, *antropofóbia*, *sitofóbia*? Nie? Tak to všetko a ešte viac sa dozviete v Strašidelníku.

No, a posledná vec. Možno niekoho zaujíma, čoho sa bojí samotný Daniel Hevier? Takže, napríklad, že mu vypadajú zuby; že vytopí susedov; že sa dožije sto rokov; že mu raz zazvoní v aktovke mobil, ktorý nemá; že nebude vedieť umrieť; a ešte mnoho vecí, ktoré sú rozpísané v tejto knihe...ale veď ste si už o tom možno prečítali aj v našom Zvončeku.

Myslím, deti, že by sa vám takáto kniha určite páčila.

Lenka Štípalová, 9. S

Sladkosť za knihu

Dávajte dobrý pozor na môjho priateľa, jeho bezpečie je mi veľmi drahé. Keby sa mu čokoľvek stalo, alebo by bol nezvestný, nešetrite výdavkami, aby ste ho našli a zaistili jeho bezpečnosť. Je Angličan a má dobrodružnú povahu. Hrozia tu časté lavíny a nebezpeční vlci. Ak budete mať podozrenie, že sa mu niečo stalo, nestráčajte ani minútu. Vašu horlivosť bohato odmením. Dracula.

Kým som dočítal zatočila sa mi hlava, pred očami sa mi roztancovala celá miestnosť a keby ma pozorný majordómus nezachytil, asi by som bol spadol. Všetko to bolo veľmi čudné, prapodivné a nepredstaviteľné, ale vyvolalo to vo mne pocit, že som sa stal terčom dvoch protikladných síl a len táto hmlistá myšlienka ma takmer paralyzovala. Nachádzal som sa pod akousi záhadnou ochranou a z ďalekej krajiny prišla v poslednej chvíli správa, ktorá ma vyviedla z nebezpečenstva spánku v snehu a z čeľustí vlka.

Z akej knihy pochádza tento úryvok? Kto je jej autorom? Ak viete odpoveď, napíš ju na objednávku a čakaj, či vyhráš sladkosť!

pánom spisovateľom Danielom Hevierom

Strela som sa s ním náhodne. Hoci na miestach, kde je nadmerný výskyt ľudí, milujúcich literatúru, som to mohla očakávať. V duchu som ďakovala škriatkovi, ktorý do mňa pred odchodom na Žilinský literárny festival neustále húdol: zober si diktafón, zober si diktafón... A tak som teda pána Heviera usadila oproti mne a povedala dve slová: škola a strach. Spisovateľ jednoducho vzal diktafón a pustil sa do rozprávania. Tak si ho prečítajte...

pani učiteľka Zuzka

O tom, ako sa nebáť školy

...strašne rád som chodil do školy. Nie však pre samotnú školu, ale pre tú atmosféru, pre kamarátov, pre spolužiacky, pre spolužiakov. Mali sme taký rituál – vždy ráno o siedmej sme sa stretli, mali sme pred sebou hodinu cesty. A potom poobede sme sa odprevádzali, niekedy aj tri – štyri hodiny, kým sme sa všetci poodprevádzali. Tieto cesty, zo školy a do školy, mi asi najviac utkveli v pamäti. A tiež čakanie pred školou na chvíľu, kým školník otvorí – hrali sme napríklad guľky, to už asi dnes nie je...Ale nie ako malí chlapci – až ako deviataci sme prišli na chuť tejto hre. Alebo sme napríklad vnikli do školy a nechali sme sa školníkom naháňať, aby sme mali hneď zrána adrenalínový tréning.

...najdôležitejšou časťou dňa boli prestávky. Cez ne sme hrávali futbal. Ja som aj napísal jednu knihu – Futbal s papučou. Naozaj sme hrávali so starými papučami, bránky sme si urobili z rôznych vitrín, ktoré slúžili ako skladisko všelijakých chrobákov, motýľov a podobne...

Papučový futbal

Rýchlo sa ho nauč:
vezmi jednu z papuč,

kop tú loptu,
kop tú loptu,
až dáš gól.

Nebol?
A či bol?

(Daniel Hevier. Futbal s papučou, 2004)

O tom, ako sa nebáť učiteľov...

...moja mama bola učiteľka, mal som školu aj doma. A bola poznačená...učiteľov si veľmi vážim a veľmi ich mám rád. Hoci každý na nich brýzga, ja tvrdím, že som na ich strane. Jednak pre to, že ich mám v rodine a tiež preto, že mám pocit, že aj ja som tak trochu učiteľ. Aj keď nechodím každý deň do školy, nechodím tak ako kantor, ale snažím

...či sa darí? A hádam aj áno. To človek nikdy nevie posúdiť. To je na škole možno krásne, ale možno aj nespravodlivé.

O tom, ako sa nebáť ďakovať

Človek sa častokrát až veeeééémi neskoro dozvie, že niečo do niekoho zasial. A možno sa to ani nikdy nedozvie, pretože ten žiak, ktorý by sa mu chcel poďakovať alebo si naňho spomenul, je veľmi ďaleko. Ale tuším, že existujú takí učители i žiaci, medzi ktorými to spojivo funguje. Samozrejme, v každom ročníku je niekoľko takých žiakov a tiež, zo všetkých tých učiteľov, ktorí nás kedy učili, len pár sa takých nájde...

Vírusy

Určite sa každý z nás stretol s týmto pojmom. Niektorí už aj doplatili na ich škodlivé účinky. Počítačové vírusy však nemusia byť vždy len strašiakom. Veď je to len obyčajný program, ale vie narobiť „neplechu“ v počítači. Ak sa na ne dobre pripravíme, nie je dôvod sa ich viac obávať. A viete, čo najlepšie platí na vírusy??? No predsa tabletky a horúci čaj. To pri počítačoch radšej neskúšajte. Lepšie je predsa použiť dobre vyzbrojenú armádu, ktorá si s nimi hravo poradí. Že neviete, kde takú nájsť?

No predsa najlepšou armádou je dobrý antivírusový program. Ten musí byť dobre vyzbrojený do boja s vírusmi, preto ho musíme čo najčastejšie (najlepšie každý deň) aktualizovať. To znamená, že ho musíme naučiť ako taký vírusový nepriateľ vyzerá, čo vlastne robí a hlavne ako sa proti nemu brániť. Dobré je, ak ho nebudeme vystavovať veľkému počtu nepriateľských bojovníkov napríklad tým, že ho v tom boji necháme úplne samotného (chudáka). Preto vždy, keď ideme dať do počítača nejakú disketu, CD alebo USB – kľúč, tak ich najskôr necháme skontrolovať antivírusovým programom. Dobré je samozrejme myslieť trochu dopredu – aj ten najlepší bojovník môže byť porazený, preto treba tie najdôležitejšie údaje zálohovať. A hlavne pozor na vírusy šíriace sa cez e-mail a internet, tam sa vírusy cítia ako doma!

Ak vás vírusy zaujali, skúste si pozrieť jednu prezentáciu na internete:

<http://www.infovek.sk/predmety/inform/materialy/sprace/virusy.ppt>

Ja, vírus

Hľa, monitor už dohasína,
súbory z disku miznú v dial',
bezmocný užívateľ ruky spína,
na duši zloba, v srdci žiaľ.

Ja, vírus, všetko zničím,
z disku vám stokrát vzklíčim,
za mesiac obehnem svet,
úniku predo mnou niet!

Päťkrát ma porazte,
desaťkrát vstanem.
Dúfate, že ma už niet?
Ja vás vždy sklame.

Bráňte sa ako len chcete,
Psami, Scanom, Toolkitom.
Účinnú zbraň nenájdete,
zničiť vírus je len snom.

Zrozený nenávisťou temnou,
stvorený z bahna zloby,
zotročím všetky počítače,
a navždy vrhnem do poroby.

zdroj: internet

Uvedenie na pravú mieru:

Hlásenie „virus not found – vírus nenájdený“ nie je hlásením vášho antivírusového programu. Je to oznam vírusu, že ho váš antivírusový program nenašiel.

pán učiteľ Vladko

Učители sa boja...

...neviem, čoho sa bojím(Helka)....
nezodpovedných vodičov na cestách, ktorí jazdia rýchlo, pod vplyvom alkoholu, hazardujú (Janko)... zlych a zákerných ľudí (Vladko) ...ľudskej zloby, ohovárania, hlúposti – s tým sa nedá bojovať, je to zbytočné plytvanie energie a zákerných chorôb (Darja) ...tmy, búrky, zlych ľudí, sklamania, choroby, myši (Hanka) ... tmy-tmúcej a toho, aby sa nestalo nič mojej rodine (Marta) ... tmy - keď som sama a tiež, keď hromy silno bijú (Mirka) ...kým som neprišla do Bell Amosu, bola som nebojácna, teraz sa bojím neporiadku v triedach (teta Maňa) ...zdravotných problémov (Šárka) ...donedávna som sa bála štátnic, ale najviac sa bojím vážnej choroby a medveďa (Marianka)

Rodičia sa boja...

...chorôb (p. Straňáková) ...aby sa vám nič zlé nestalo (p. Bágel) ...všetkého nečakaného (p. Franková) ...napríklad toho, že ma moje deti, keď budú väčšie, nebudú počúvať tak, akoby mali (p. Figurová) ...že sa bude moja dcéra zle učiť (p. Kontoš)

Na anketách spolupracovali
Ada (8. S), Adam (5. S)

Siedmáci sa boja...

...keď som sám doma a keď som v lese, že sa stratím (Martin)...najviac sa bojím samoty, a preto nie som rád sám (Tomáš)...prázdnou veľkou tmavou miestnosťou, v ktorej by ma niekto zavrel (Michal)...strašidelných vecí (Matej)...keď niečo také stretnem, tak poviem (Juraj)...pavúkov(Lukáš)...že sa raz nebudem mať čoho báť (pani učiteľka Zuzka)

Ôsmáci sa boja...

...z testov a tiež z toho, že niekto v mojej rodine umrie (Michal S.) ...keď som bol malý, tak tmy (Radko) ...smrti, zakazovanej lásky, autonehody, chorôb, chudoby (Aďa) ...bojím sa toho, že neviem, čoho sa bojím, temných uličiek (Michal R.) ...zlých známkov (Marko) ...večer bandy všelijakých skínov a pankáčov, ktorí robia bordel a mohli by ma zbiť (Miro) ... rodička a zlých známkov (Michal T.) ...ľudí, ktorí sú súčasne hlúpi a zlí, ale najviac ľudí, ktorí sú súčasne inteligentní a zlí (pani učiteľka Majka)

Deviatáci sa boja...

...pavúkov a policajtov (Sida)... samoty, zlých, podlých ľudí, klamárov (Lenka) ...falošných ľudí (Aďa) ...pavúkov, smrti, herofínu (Juraj M.) ...nemčiny (Adam) ...všetkých dní od pondelka do piatku (Dano) ...skúšok, budúcnosti (Juraj U.) ...smrti (Peter) ...nešťastia v rodine, toho, že sa jej niečo stane (pani učiteľka Janka)...

„Môžeš mi pomôcť naučiť sa tieto slovíčka? A mohol by si mirobiť doučovateľa angličtiny?“

Prikývlo. A tak som si našla nového priateľa, ktorý mi pomáha s domácimi úlohami.

Strašidelná noc na dovolenke

(Katká Moricová, 4. S)

Cez leto som sa vybrala s rodičmi k moru na dovolenku. Bývali sme v peknom hoteli priamo pri pláži. Raz neskoro v noci som nemohla zaspáť pre čudné zvuky. Bolo príjemne teplo, tak som sa šla pozrieť na balkón. Zrazu som zbadala, že v diaľke na morskej hladine niečo pláva. Preľakla som sa, či to nie je morská príšera. Veľa som o príšerách počula aj čítala. Ale toto? Príšera na mojej dovolenke?

Nevedela som s istotou, čo to môže byť, lebo to bolo príliš vzdialené a nejasné. Moje strašidlo vyskakovalo a ponáralo sa v mori a v tme vrhalo čudný tieň.

Vošla som nazad do izby a v hlave mi vírili strašidelné myšlienky, ale napokon som zaspala. Na druhý deň ráno sme všetci išli plávať a opaľovať sa, ale ja som pátrala po stopách včerajšej noci. Nič som nenašla!

Celý deň som bola zamyslená, až si to všimla moja mama. Tak som jej vyrozprávala nočnú príhodu. Moja mama v noci tiež sledovala nočné šantenie mojich strašidiel a išla sa pozrieť na pláž. Uvidela tam potápačov, ako krmia delfíny a riadne sa pri tom zabávajú. Keď sa vrátila, všetko mi porozprávala a ešte dlho sme sa na tom spolu smiali.

Strašidlo

(Martin Dzuroška, 4. S)

Kedysi dávno žilo jedno veľmi zlé strašidlo, ktoré sa volalo Strašný Muro. Raz ráno sa Marienka vybrala k svojmu starkému, ktorý býval pri lese. Cestou mu natrhala voňavé kvietky.

Potom išla ďalej a počula tajomný hlas z kríkov. Marienka bola zvedavá, ale bála sa tam ísť pozrieť, lebo si myslela, že je tam strašidlo. Nemýlila sa. V kríkoch zbadala Strašného Mura. Zľakla sa ho a od strachu hodila aj košík s kvetmi na zem. Marienka utekala a Strašný Muro za ňou. Chytil ju, hodil ju do veľkého vreca a odniesol na hrad. Tam žili jeho rodičia. Otec sa ho spýtal, či im doniesol nejakú potravu. Muro im povedal, že uvidia. Vonku sa už stmievalo. Kým Marienku hľadali rodičia, v zámku sa robili čudné veci. Keď chceli Marienku zjesť, vyskočila im z vreca a začala bežať preč. Potom sa stretla s otcom a mamou a všetci odišli domov.

Blahoželáme!

O tom, ako sa nebáť lásky...

...od ôsmej triedy pribudla v škole láska, kamaráti išli bokom a tak som do školy chodil iba kvôli nej. Chodil som s ňou potom aj na strednú školu, aj na vysokú školu. A najkrajšie na tom bolo, že sme sa v škole učili aj žiť. A ľúbiť a hanbiť sa a nehanbiť sa za to. Ja na školu nedám dopustiť!

O tom, ako sa nebáť učiť...

...občas robím nájazdy, sabotáže na školské učivo. Stále mám pocit, že ešte musím napísať nejaké knižky, akési alternatívne učebnice, ktoré by možno nevyzerali ani ako učebnice. Mali by skôr učiteľom a žiakom pomáhať ľahšie vnímať literatúru, umenie, estetiku. Vymyslel som si aj takú vec, že občas chodím na besedy. Nie sú to však klasické besedy, na ktorých deti diktujú nadiktované otázky.

Vždy si nechám poslať práve preberané učivo a potom to učivo s nimi preberám. Dôsledne dodržiám 45 minút, aj skúšam, aj známkujem, aj domácu úlohu dám. Mám z toho zážitok aj ja, aj deti. A samozrejme, sabotážou sú aj moje diktáty. Tí učitelia, ktorí majú zmysel pre humor, to zobrali a používajú ich, páčia sa im.

O tom, ako sa nebáť prekonať samého seba...

...o škole by som mohol rozprávať veľmi dlho, aj keď som nikdy poriadne neučil. Rok na vojne som mal však Rómov, boli to dospelí ľudia - vojaci, ktorých som učil úplné základy. Čítať, písať, počty, vlastivedu. Satisfakciou bolo, keď človek, ktorý prišiel na vojnu, mal 25 rokov a pri preberaní žoldu napísal tri krížiky, o pár mesiacov bol prichytený pri tom, ako píše dvadsiatu piatu stranu listu domov. A vtedy som si povedal: tak toto je asi zmysel učiteľstva. Učiteľ sa však takejto rukolapnej odozvy nedožije až tak často. Ale občas sa to stáva.

O tom, čoho sa bojím ja...

...škoda, že tu nemám svoju knihu *Strašidelník*. Je to knižka proti strachu

a zároveň aj o tom, že je užitočné sa aj báť a že je príjemné sa báť. Vymenoval som tam aj to, čoho sa bojím. Napríklad sa bojím, že mi ujde spod nôh zemeguľa, ak si nedám pozor. Tiež sa bojím toho, že keď som vo väčšej spoločnosti, že začnem kričať, že začnem vydávať rôzne revy. Dosť sa bojím seba. Stále si myslím, že v človeku je strašne veľa démonov. Sú však vo mne už dlho podozrivo ticho...

Potom sa samozrejme bojím o deti, keď nie sú o tretej ráno doma, verím, že prídu domov živí. A bojím sa ľudí. Občas.

Keď som bol malý, veľmi som sa bál psov. Kúpili sme si však psíka, začal som so zvieratami komunikovať – a teraz sa už nebojím ani tých veľkých psov, ktorých by som sa možno mal aj báť...

Bojím sa... teraz ma napríklad postrašili oči, že možno raz nebudem môcť písať, kresliť, maľovať. Také bežné strachy, ktoré má každý človek.

Rodičovské zhrozenie

Ľakajú sa
tatkovia a mamky.
Vraj rodičom
majú dávať známky.

Dostali strach
Strykovia a tetky:
„A čo, ak nám
Dajú samé päťky?“

Smejú sa im
podarení žiaci:
„Prepadnete,
milí do-
spe-
lá-
ci!“

(Daniel Hevier: *Strašidelník*, 1999)

pani učiteľka Zuzka

Vtedy, keď mi tento príbeh kráľovná Likodrévia rozprávala, bolo u žiakov v našej škole v oblube používať slovné spojenia: „Ja to neviem, ja to nedokážem. A prečo to musím?“ Tak mi to skoro prišlo smiešne, keď som počul príbeh o statočnosti Potmešilka Klátika. Jemu nikto nemusel povedať, čo má robiť. Sám sa vydal na strastiplnú púť za svojou kráľovnou. A hneď na začiatku, ako ste si mohli prečítať minule, ho postihlo prvé nešťastie. Akási kovová obluda ho zrazila na zem a on omdlel. Prebral sa až u bielohlavého tvora.

O neveriteľnej ceste Potmešilka Klátika – II. časť

Biely tvor ležal na zemi a vystrašene hľadel na Klátika, ktorý mu ešte stále nohou poťahoval bradu. „Kde som a prečo som tu?“ spýtal sa Klátik ešte raz, tentokrát miernejšie.

Spamätal sa aj tvor na zemi, dôstojne si odmotal bradu z Klátikovo prsta a oprášil si odev: „Som Vedmín z Vedmínov, posledný na tejto strane lesa. Mohol by som povedať, že som ti zachránil život, ale nie je to celkom tak. Tvoj život ešte bude zložitý. Musíš nájsť svoju kráľovnú, viem, viem. Kým je ešte v bezpečí...“

„Musím ísť hneď, ona už v bezpečí nie je!“ skríkol Klátik. „Sedlaj mi kobyľku!“

„Máš horúcu hlavu, Pán Potmešilko. Tak jednoduché to nebude. Tvoja Kobyľka má poranené krídla i nožičky. A cesta za kráľovnou nevedie po zemi. To by ťa zastihla zima...“

Klátik sklonil hlavu do dlaní a najradšej by vypustil zo všetkých štyroch očí slzy, ale nemohol. Bol predsa kráľovský rytier. Vedmín ho pohladil po strapatej hlave, prehodil cez neho deku zo skorocelových vlákien a podal mu akýsi zázračný nápoj. Klátikovi sa veľmi uľavilo. A potom dlhé hodiny spolu sedeli a rozprávali.

O Vedmínoch, hlavných radcoch za dynastie Topolínov, o neveriteľných až bláznivých skutkoch Potmešilkov, o vernosti ku kráľovnej... Vedmín vysvetlil Klátikovi, prečo cez deň celé kráľovstvo nemôžu vidieť iné bytosti okrem hmyzu... A Klátik cítil k Vedmínovi stále väčšiu úctu a Vedmín nepovažoval Klátika len za prchkého Potmešilka.

Nastal však čas odchodu. Klátik rýchlo dokázal liečiť rany. Rozlúčil sa s kobyľkou a nasledoval Vedmín cestičkami v blízkom strome kamsi nahor, na najvyšší konár.

Bolo tu vidieť tak ďaleko... Vedmín zatlieskal, vysypal do vzduchu pár zrníčok zvláštneho prachu a zo všetkých strán začali lietať biele chumáčiky.

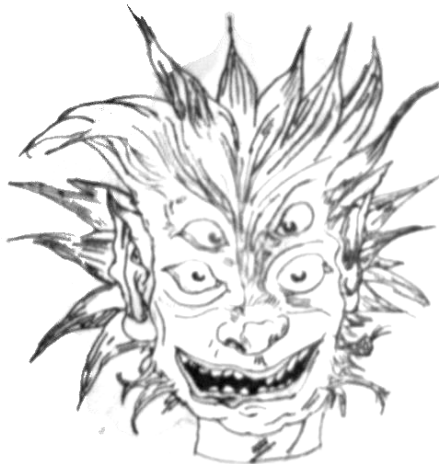
„Tak, Klátik, nadišla chvíľa tvojho letu. Pavučinový drak i vietor sú ti naklonení. Stačí sa držať tohto smeru, v diaľke vždy uvidíš koniec sveta. Ten je na vrchu tých hôr. Pod nimi je mesto ľudí, obrov, ako ich ty nazývaš. A tam je škola. Tam nájdeš stratené kráľovstvo!“

Klátik stlačil Vedmínovi ruku, chcel ho aj objasť, ale ten ho rýchlo odstrčil a posadil na najbližší pavučinový obláčik.

Vietor sa zdvihol a Klátik počul len vzdialený hlas: „Daj pozor na vodu!“

To bol let, krajina sa neveriteľne mihala a keď sa Klátik nahol nad okraj pavučinky, vyvalil všetky štyri oči. Vyzeral tak, ako keď svojimi grimasami strašil Papajkovské dievčatá. To čo však videl, bolo neveriteľné.

O takom niečom hovorili Letčíkovia, ale vtedy ich celé kráľovstvo vysmialo. Svet bol skutočne obrovský a krásny. Keby to tak videli všetci priatelia. No aké tí prežívajú asi nebezpečenstvá. Spomienka na nich ho rozžialila. Schúlil sa do kľbka a zaspal nepokojným spánkom, v ktorom sa bál pohnúť.

Vykríkla som, lebo som sa zľakla. Vtom si dalo strašidlo z hlavy dolu vrece a my sme spoznali mamu s otcom. Chceli nás potrestať, lebo sme ich neposlúchli a šli sme do spáleného domu. Odvtedy počúvame rodičov.

Tretia cena

Čarodejnice

(Martinka Valachová, 3. S)

Kde bolo, tam bolo, žili raz dve čarodejnice. Raz mali schôdzu o polnoci v lese. Vždy si skúšali svoje sily – kto čo najhrôzostrašidelné vyčaruje. Prvá vyčarovala duchov. Druhá vyčarovala upíra. Nevedeli sa dohodnúť, kto vyčaroval hrôzostrašidelnejšiu vec. Jedna tvrdila, že strašidelnejší bol duch, lebo vie vystrašiť aj dospelých. Druhá tvrdila, že strašidelnejší bol upír, lebo vyciava ľuďom krv. A tak sa začali biť. Šklbali sa za vlasy, používali kúzla a lietali na metlách.

Nakoniec sa spamätali a povedali si, že musia nájsť niekoho, kto ich rozsúdi. Tak išli za strigôňom. Vysadli na metly a leteli na veľký útes. Tam býval strigôň. Zaklopali na veľké vráta. Tie sa otvorili a čarodejnice vkráčali dnu.

Ale strigôň chrápal vo svojej posteli. Tak sa rozhodli, že ho zobudia. Strigôň vstal, ale mal zlú náladu. Nahnevane povedal:

„Prečo ste ma zobudili?“

„Chceme, aby si nás rozsúdil!“ A porozprávali mu, o čo ide. Ale strigôň bol stále nahnevaný, že prečo ho budia kvôli takým hlúpostiam.

Tak jednu premenil na ducha a druhú na upíra. A teraz blúdia po svete a stále sa hádajú.

Čestné uznania

Zmätené strašidlo

(Zuzka Hrabovská, 6. S)

Bývam v paneláku na 8. poschodí. Mám pekný výhľad na mesto. Zvyknem sa zadívať, keď sa učím.

Pri učení angličtiny ma pod stolom niečo poštekľilo. Pozrela som sa tam, ale nič tam nebolo. Ešte ma niečo poklepalo po pleci, aj po hlave, chrbte, po ruke. Stihla som si všimnúť, že to bolo priesvitné a malo to po sebe anglické slovíčka, ktoré som sa práve učila. Zľakla som sa.

„Kto si? Čo si ty vlastne zač?“ spýtala som sa vyľakane. To čudo sa asi hanbilo, lebo pokrčilo plecami a začalo lietať po byte. Ešteže nikto nebol doma. Stále som za tým chodila a pýtala sa ho:

„Kto si? Čo tu robíš?“

A tak sa mi zdôverilo, že ono samo nevie, kto vlastne je.

Štvrtáci sa boja...

...pavúkov v tme... pavúkov (Maľko, Jakub, Boris, Barborka) ... snov a mimozemšťanov a spania (Stanko)... tmy a pavúkov (Majka) ...tarantúl (Katka)... mojej mamy... tmy(Leika) ...I am the most afraid of the dark and my old teacher in Pilton Blue Coat (Connor)... úsmevov, za ktorými sa skrýva faloš – a pavúkov (pani učiteľka Maľka W.)

Piatáci sa boja...

...hadov a pavúkov (Chantal) ...hadov (Filip, Tomáš, Tibor) ...tarantul (Simon, Martin) ...psov (Niko) ...bitky (Matúš) ...vysokých stromov a tmavých miestností (Adam) ...keď som sám doma a z kuchyne idú zvuky (Aďo) ...ísť o polnoci na cintorín (Saška) ...pavúkov (Veronika, pani učiteľka Lívia)... krokodílov a medved'ov (Tiago)

Šiestaci sa boja...

...keď píšem rozprávku do Zvončeka, tmy a vymyslených strašidiel (Zuzka) ...strachu (Dominika)... tmy (Ivetka)... najviac sa bojím písomiek (Juraj)... tmy a duchov (Radko)... kým som chodila do školy, bála som sa skúšania. Teraz mám najväčší strach z ľudskej hlúposti, bezcitnosti a podrazov (p. uč. Maľka)...

Prváci sa boja...

...keď všetci spia a niečo zabúcha (Saška) ...pavúkov (Veronika) ...zlých snov (Kika)... strašidiel (Branko)... bojím sa chodiť po schodoch u babky a dedka, lebo hore majú rôzne meče (Borko)... velikánskej, najväčšej tarantuly (Dávid)... križiaka a tarantul (Adamko) ... noci, lebo raz som stretol čerta (Peťo)...medveďa (Laura)... hroznych snov (Filip) ...tieňa stromu, lebo som sa myslel, že je to medveď (Paťko) ...zlých snov (Lucka)...tmy, silných zvukov a kriku. Tak, dosť už, lebo sa naozaj začnem báť! (p. uč. Peťka)...

Druháci sa boja...

...mám strach z toho, že ma mama veľmi zbije... že nenapíšem dobre matematiku ... sršňa, že na môjho ocka spadne stena... bál som sa, keď som pozeral Half Live... keď som sám doma... tmy.. bojím sa, že mi zomrie psík... bojím sa toho, že keď môj priateľ odíde do Anglicka, zostanem sama...

Tretiaci sa boja...

...keď ma môj brat v noci straší (Lukáš)...smrti(Ad'ko) ...zlých snov (Marek, Miško) ...keď na semaforoch je pred nami auto a začne neskoro brzdiť (Maťko)hadov a škorpiónov (Lukáš N.) ...pocitu, že je na mne sto tarantúl (Maťko T.) ... tmy a mimozemšťanov(Dávid)...tmy (Matej) ...kvetu, čo sa podobá tarantule (Lenka) ...toho, že spod postele pôjdu tarantuly (Kika) ...veľkých psov, zlých a nebezpečných ľudí, tmy (pani učiteľka Renátka)

Súkromná základná škola BellAmos, časopis Zvonček a Matej Thomka vyhlásili pri príležitosti sviatku všetkých strašidiel Halloween literárnu súťaž **Moje strašidlá**. Do uzávierky (15. október) bolo do redakcie Zvončeka doručených 19 prác. Porota v zložení pani riaditeľka Hanka, pani učiteľka Peťka, pani učiteľka Zuzka, Laura (4. S), Lenka (9. S) a bývalá žiačka školy Janka Rapavá sa zhodla na tom, že väčšina prác splnila podmienky súťaže. No o potom prišlo rozhodovanie o cenách. Bolo ťažké, napokon však všetko skončilo takto:

Prvá cena Marťania bijú na poplach (Stanko Bernát, 4. S)

Večer 10. 10. 2004 šiel v telke Deň nezávislosti. A stalo sa to večer 11., takže presne na druhý deň.

Začalo sa to tým, že sa mi sníval veľmi čudný sen. Snívalo sa mi, že môj strýko mi napaľuje nejakú hru. Nevedel som vôbec, akú, stále sa to opakovalo – až som zistil, že je to EURO 2004. Potom som mal pocit, že mi to stále niekto opakuje, od najslabšieho hlasu až po najsilnejší, až som mal pocit, že niekto – alebo niečo – na mňa kričí.

A potom som sa prebral, ale to sa nikdy nemalo stať. Zobudil som sa na to, že mi treba ísť surne na WC. Vtedy sa to ozajstné bátie len začalo, vtedy to začal byť ozajstný horor. Prišiel som do postele a došlo k najhoršiemu. Niečo začalo vydávať veľmi podivný zvuk. Začal som sa triasť, myslel som, že sú to Marťania. Napokon som nejakým zázrakom zaspal.

Na druhý deň večer som si myslel, že sa to bude zase robiť, už som sa nebál – chcel som tomu prísť na kopytko. Aj sa tak stalo. Zišiel som z postele a zistil som, že to tak divne chrápe môj brat.

Druhá cena a Cena pani riaditeľky Moje strašidlo (Leika Čerňanská, 4. S)

Raz ráno v sobotu sme sa nudili a tak rodičia povedali, že pôjdeme na chatu. Hneď, ako sme prišli, sme zistili, že oproti tej našej chate stojí jedna zhorená. S bratom sme sa chceli do nej pozrieť, ale rodičia nám to nedovolili. Preto sme sa do nej išli pozrieť v noci, potajomky. Všade to tam smrdelo. Išli sme ďalej. Vošli sme do prvej izby. Bola tam zhorená posteľ, skriňa a stolík. Zrazu dačo zašuchotalo, zľakli sme sa. Išlo to z druhej izby. Pomaly sme do nej vkročili. Pred nami sa zjavilo strašidlo. Hlavu malo vo vreci, malo štyri ruky a štyri nohy...

V tom nepokojnom sne sa mu zdalo, akoby na neho niekto hádzal zrnká prachu. Párkrát ohnal a potom otvoril dolné oči. Okolo neho poletovali na pavučinkách zelení pavúci a hádzali na neho svoje siete.

„Prestaňte!“ rozkázal, ale pavúci sa len vzdialili a zrýchlili svoju strelbu.

„Použil si naše siete. Si tu nežiaduci!“ ozývalo sa mu v hlave. „To musia byť vzdušní pavúci, o ktorých sa rozpráva v starých mýtoch.“

„Použil si naše pavučiny!“ Klátik chcel namietat, že vzdušní pavúci neexistujú a pavučiny patria drakovi, ale v tom momente zacítil v oku prudkú bolesť. Potmešílkom stačí omnoho menej na to, aby sa rozzúrili.

Klátik vytiahol svoj medený prút a snažil sa zasiahnuť pavúkov. Márne. Tí zručne riadili svoje pavučinky a klesali stále nižšie. Klátik na nich od zúfalstva napľul.

Pľutie je vždy veľká urážka, ale keď to urobíte vo vzduchu, stane sa zle – nedobre. Obloha sa v momente prudko zatiehla, pavúci zmizli a Klátik si až teraz všimol, že sa nachádza nad množstvom kamenných budov, z ktorých vychádza matná žiara. Z oblohy začali padať obrie kvapky. Klátik sa zdesene chytil okraja pavučiny. To ho zachránilo.

V tej chvíli ho zasiahla kvapka a všetko sa rútilo prudko k zemi. Kíčovito sa držal visiaceho lanka, cítil bolesť v zranenom oku, telo sa zviňalo od zásahu kvapkou a myslel už len na to, aby to všetko konečne skončilo. Zaznel prudký úder a on odovzdane zavrel oči.

„Nie, nemôže sa vzdať. Kráľovná ho potrebuje. Bez neho...“, rozťahal ručičky, a ešte žil, rozľhliadol sa naokolo, a ešte nebol na zemi.

Ležal na žltom lipovom liste, bubnovanie okolo ustávalo a v tme blikali svetielka. Bola to len krátka chvíľa ticha, ale Klátikovi stačila na to, aby pomocou starej mágie nabral svoje stratené sily.

Vietor prudko zaľúkal a strhol žltý lipový list zo stromu. Ešte šťastie, že Klátik už vedel ovládať lietajúce stroje, ale nie natoľko, aby vedel s nimi aj pristávať. Pochopil, prečo ho Vedmín varoval pred vodou. Pristál priamo vprostred potočného toku. Lietajúci list sa zmenil na plávajúci. Vlny ho hádzali zo strany na stranu a Klátik sa bál ešte viac ako vo vzduchu. Potok sa vliadol pod kamenné mesto a ešte viac sa zotmel. To možno zachránilo Potmešílko život.

Rod Potmešílkov má veľkú schopnosť vidieť v tme. Potmešílko ležal v liste a triasol sa strachom, keď cez okraje listu zazrel niečo obrovské, slizké. Vyskočil a popod neho preletel veľký jazyk. Zabudol na to, že je noc a v noci ho živé tvory môžu zbadať. Bola to obrovská žaba.

Klátik skákal z listu na list, bol tak mokrý, že iný Potmešílko by to už neprežil, ale on stále myslel na kráľovnú. Ešteže tu boli vodní chrobáci! Tí ho stiahli do bočného potrubia a vyvedli ho na mesačné svetlo.

Klátik stál zúfalý, zničený a bezradný, na brehu obrovskej rieky – a nevedel, čo ďalej. Začal vidieť lietajúce anjelské bytosti. Jedna z nich ho zo škrekotom chytila do pazúrov a letela vysoko – vysoko... Klátik ju z posledných síl chytil strieborné pero, trhol a potom už len padal, padal, padal... do smrtiacej hĺbky.

Likodrédia stíchla a v oku sa jej zaleskla slza: „Ďalej už sám nemôže!“

„Vaša Jasnosť, myslel som, že Klátik je jedným z vašich strážcov, ktorých vidím tu. Ako to, že poznáte jeho príbeh?“

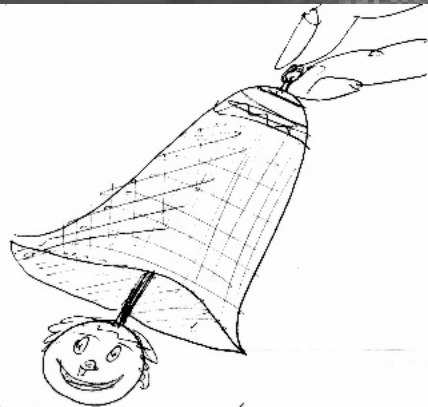
„Poznám všetky príbehy svojho ľudu. Ale teraz potrebuje tvoju pomoc Klátik.“

Vybehol som nočnou školou a bežal som na kopec. Kde však hľadať drobného tvora v takom poraste? Zdvihol som hlavu a blednúce hviezdy sa začali preskupovať. Nie, to boli svetlušky! Krúžili nad jedným miestom na chodníku. Ležal tam a v ruke zvieral striebornú perutku. Zobral som ho do rúk a pomohol mu na poslednom úseku jeho cesty.

Likodrédia ho sama umyla a položila do kráľovských postelí. Klátik otvoril tri zdravé oči, usmial sa a zasnal tvrdým snánkom víťazných hrdinov.

Prvá súkromná tlačová agentúra v Maľtne

Nech vám
veselo voní
v duši!
Janet Kling